Musikfagets huse i 50 år

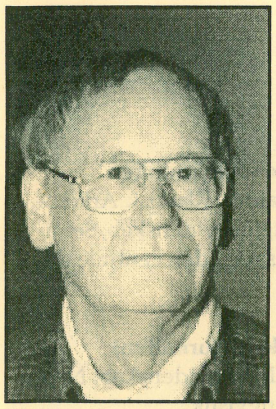

Af 'Jesper' Jacobsen, Musik Lektor

Musikfaget har fra sin fødsel ved fakultetet altid haft „særlige" problemer med hensyn til, hvor vi kunne finde plads. Dels har andre fag aldrig været glade for at skulle leve for tæt op ad en så støjende aktivitet, dels har vi også selv måttet kræve at kunne arbejde i fred for hinanden. Det har resulteret i en anden boligsituation end for det øvrige fakultet.

Da faget blev oprettet i 1947 måtte den nyudnævnte, „kongeligt kaldede" professor, Knud Jeppesen, tage til takke med, hvad fakultetet kunne tilbyde, nemlig at de meget få studerende – under 10 – skulle modtage al undervisning dels i Universitetets største auditorium med plads til 300 tilhørere, dels på sangertribunen i aulaen med plads til det dobbelte! Årsagen var, at de to steder var der mulighed for at anbringe et klaver. Det var naturligvis helt uholdbart, og da der blev et professorat ledigt i København, kunne Jeppesen lægge vægt bag sit forlangende om at få egne lokaler. På en eftermiddag lykkedes det at skaffe de 150.000 kr., som et musikinstitut kunne bygges for, og i efteråret 1950 kunne man indvie lokalerne over for Naturhistorisk Museum.

På det tidspunkt var der vel 15 studerende, og vi havde god plads i det ene auditorium, som huset rummede ud over et øvelokale, to bibliotekslokaler, professorkontor, mørkekammer, et lille lærerværelse og et diminutivt sekretærkontor (hvor undertegnede fungerede 1951-62). Til indvielsen skrev den lyrisk anlagte Knud Jeppesen en sang, hvis sidste vers kunne stå som motto for hans virke ved faget:

Vi hilser dig, vort nye hus,
som rejstes nu blandt parkens træer,
på bjergets søndre hæld
men dog vort Alma Mater nær.

Vi ønsker dig, vort nye hus,
i vinterstorm, i sommersus:
stå fast, dan rammen om vort liv
med åndens sande: Bliv!

At ingen her må indgang få,
som ikke har musikken kær,
at ingen må gå ud herfra,
som ikke kom den mere nær.

Musikinstituttet blev snart, takket være ægteparret Jeppesen, rammen om et rigt socialt liv, herunder tre årlige fester: rusfest, julefest og vårfest, fester som blev berømte ud over fakultetet, og som blev holdt oppe af traditioner, hvoriblandt den festlige rusindvielse var højdepunktet, og hvor den vigtigste servering var hvidvinspunch.

Rammerne sprænges

Studenterskaren og lærerantallet voksede voldsomt, og den nye professor, Søren Sørensen, fik gennemført en udvidelse til 100 studerende. De nye bygninger blev indviet i 1966, i det som alle, bortset fra 1. årgang, kender som det „gamle" institut. Det første institut blev til mellemfløj, og desuden blev der en kontorfløj med gode rum til lærere og sekretær, samt masser af arkivplads i kælderen.

Vigtigst af alt blev en ny undervisningsfløj med et auditorium, tre andre undervisningslokaler og fire øvelokaler (som imidlertid hurtigt måtte inddrages i undervisningen), og – som det nye hjerte i instituttets liv – en frokoststue, der med tiden blev til en rigtig kantine med fast åbningstid og i en lang årrække rammen om det vigtige dagligliv, ledet af vores elskede Amy.

I mange år burde der nu være plads nok, og traditionerne udbyggedes. Men samtidig voksede og voksede studentertallet, med årgange på op til 100 studerende! Da den rytmiske musik samtidig trængte sig på omkring 1970 som et helt nyt element i undervisningen, blev det livsnødvendigt med mere plads, og lokaler, hvor man kunne spille højt uden at vælte al anden undervisning!

Alle erkendte at vi burde have et nyt og større institut, nu hvor det institut, der var indrettet til 100 studerende, skulle rumme 4-500 med meget „kraftigere" musik. Men tiderne var ikke til det, og vi måtte nøjes med en absolut nødløsning: Universitetet lejede sig ind i radarfabrikken „Terma"s aflagte lokaler i Finlandsgade, som med nødtørftige ændringer blev hjemsted for den rytmiske musik og enkelte andre discipliner. Lokalerne var så dårlige, at det hurtigt virkede som rent slum, men de kunne da danne en nødtørftig ramme. Men vi fik et alvorligt problem, som aldrig blev løst på en rimelig måde: faget blev alt for opsplittet i to former for aktivitet, der foregik hver sit sted, og hvis lærere næppe så hinanden. Personligt er det – trods ønsker om at følge med – lykkedes mig at spørge: „Hvem var det?", og få at vide at det da var en af mine kolleger, som havde været ansat i to år!

Den store flok af gode undervisningsassistenter havde tilsammen et lille kælderhummer at opholde sig i, når de havde mellemtimer, ligesom også studenterrepræsentationen måtte holde til i et lille lokale i kælderen. Studievejledningen måtte foregå i det lokale, som også skulle bruges til alle møder, osv osv. Så selv om der i mellemtiden var kommet adgangsbegrænsning, der efterhånden fik studentertallet ned omkring 350, var vi i konstant pladsnød. Universitetet arbejdede samtidig med mulighed for at bringe de æstetiske fag sammen, og til sidst fandt man en spændende løsning.

Nutiden i Langelandsgade

Efter lange forhandlinger lykkedes det at overtage kasernen i Langelandsgade til brug for de æstetiske fag, og efter en arkitektkonkurrence blev det til den løsning, vi kender. Nu har vi fået pladsforhold, som for undervisning og forskning skulle række langt frem, da man fra år til år véd, hvor mange vi vil blive. Undervisningslokalerne er absolut brugbare, selvom der er *meget* lavt til loftet i A og B, og selv om der enkelte steder er problemer, som skal løses vedrørende lydisoleringen. Og sekretær- og lærerkontorer er i forhold til vore vaner fortræffelige, selvom der var andre fag, hvor man nok ville klage. Vi føler os nærmest som i baronens senge! Alt skulle altså være såre godt, bortset fra småproblemer, som bliver løst hen ad vejen. Men det er desværre ikke hele sandheden.

En ting blev katastrofalt underprioriteret i Langelandsgade-projektet, nemlig de sociale forhold. Det er forårsaget af indbyggede problemer i de nye lokaler: undervisning og al anden aktivitet er adskilt i to bygninger med forholdsvis stor afstand, og der har ikke været råd til „unødvendige" aktiviteter. Især to problemer skal løses, hvis vort nye hus skal blive et *hjem* for faget: opholdslokaler og en ordentlig sammenbinding af studenter og lærere. For at løse det sidstnævnte problem, må alle gøre en kraftan-

Fortsættes

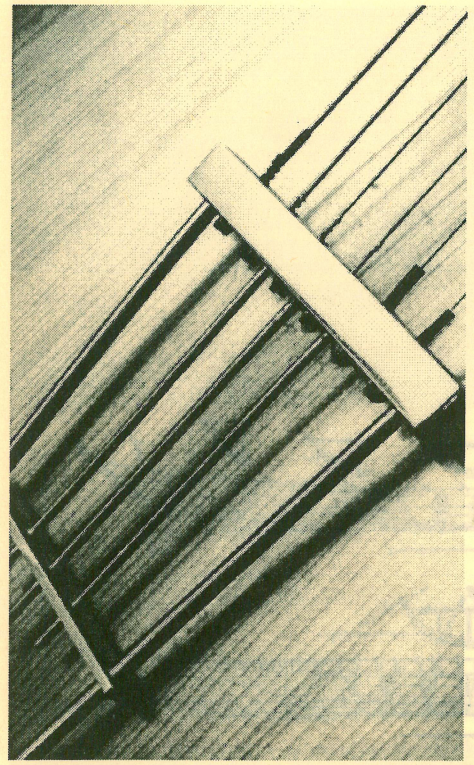

Fortsat fra forrige side

strengelse og desuden få en løsning på det første. Før i tiden var det naturligt, at man snakkede sammen uden for timerne, når man stødte på hinanden, men nu farer lærerne tilbage til deres kontorfløj, og næsten alle studerende forlader skyndsomt stedet. Til socialt samvær er der for alle æstetiske studerende og lærere tilsammen to små kælderlokaler omkring elevatoren i hovedbygningen. Kantine eller blot mulighed for at spise medbragt mad er der ikke tale om.

Et fremtidshåb knytter sig til at „Ridehuset" bliver færdig. Der er der nemlig afsat plads til en „cafe", og hvis fagene går sammen i en seriøs handlingsplan, må det kunne lade sig gøre at lave kantine i den. Jeg er af den overbevisning, at skal faget trives, skal vi løse de sociale problemer og igen gøre Musikinstituttet til et sted, hvor man holder af at være, også uden for undervisningstiden. Kun derved kan også den faglige debat få sin naturlige plads tilbage. Og uden faglig debat er der ikke grobund for fælles aktiviteter for de æstetiske fag. Med sammenflytningen er der åbnet mulighed for nye forbindelser mellem fagene, og dermed skulle der kunne skabes spændende kontakter, som kan danne baggrund for nye tider. Så trods aktuelle problemer kan de næste 50 år måske blive endnu mere spændende end de første!